

6 týdnů a že u moru trvá kašel a průjem dlouho. Tvrzením, že se obžalovaný dověděl teprve 10. prosince, dokonce po 10. prosinci 1927, o některých příznacích, které se objevily na prodaných selatech, odchyluje se stížnost od opačného zjištění rozsudku, že přes upozornění svědků dále obchodoval, t. j. — jelikož rozsudek posuzuje prodeje až do 10. prosince 1927 — že obžalovaný byl upozorněn již před tímto dnem na příznaky nákazy u selat, s nimiž obchodoval. Toto rozsudkové zjištění má náležitou a dostatečnou oporu zejména ve výpovědi svědka Tomáše E-a, citované v rozsudku, že upozornil obžalovaného, když mu přivezl selata 3. prosince 1927 na P-ském trhu koupená na to, že tři selata mají vyrážku na těle, že mu však obžalovaný odpověděl, že to není vyrážka, nýbrž poškrábání a pokousání jinými selaty, dále ve výpovědi svědků Emanuela N-y a Ludmily Z-ové, podle nichž vrátila Z-ová obžalovanému již 26. listopadu 1927 sele koupené u něho týden před tím s upozorněním, že je nemocné, že má průjem a kašel, a že obžalovaný dal vrácené mu nemocné sele do pytle mezi ostatní prasátka. Věděl tudíž obžalovaný o příznacích poukazujících k tomu, že mezi jeho selaty jsou kusy podezřelé z moru, a proto i o tom, že ostatní jeho selata jsou podezřelá z nákazy, již v době, kdy prodal a odevzdal selata E-ovi (po 3. prosinci 1927) a Z-ému (podle rozsudku dne 10. prosince 1927), t. j. právě ona selata, z nichž se pak nemoc rozšířila v usedlostech svědků E-a i Z-ého na jiná prasata dosud zdravá. Podle toho, co uvedeno, je zmatečná stížnost, i pokud doličuje číselně uplatňované důvody zmatečnosti po zákonu a pokud jí tedy vůbec lze pokládati za provedenou, neodůvodněna; bylo ji proto zavrhnouti.

Odvolání obžalovaného z výroku o nárocích soukromoprávních je důvodné. Jest přisvědčiti odvolateli, že podle § 75 odst. prvý zákona o dob. moru jest soukromé účastníky odkázati na pořad práva soukromého, je-li nezbytně třeba dalšího jednání. Toho v souzeném případě jest třeba, neboť výsledky trestního řízení nestačí, by se mohlo bezpečně na jejich podkladě o nárocích na náhradu rozsouditi. Výše škody se nedá přesně zjistiti a nelze rozhodnouti, zda škoda ta byla způsobena výhradně zaviněním obžalovaného či také spoluzaviněním poškozených. Bylo proto podle § 366 tr. ř. uznati, jak se stalo.

Čís. 3456.

Podle § 23 tisk. nov. má vydavatel a vlastník periodického tiskopisu tytéž opravné prostředky jako obžalovaný a jest jim proto doručiti zmatečná stížnost soukromého obžalobce k odvodu.

(Rozh. ze dne 25. dubna 1929, Zm I 765/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zaslal spisy krajského soudu v Liberci Tl 238/27 presidiu téhož soudu s tímto poukazem:

Podle § 23 zákona ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n. přísluší vydavateli a vlastníku periodického tiskopisu tytéž opravné prostředky jako obžalovanému, a musí proto jim býti doručena též zmateční

stížnost soukromého obžalobce za účelem podání případného odvodu. Že to nutno, vidno též z ustanovení § 15 a 21 uv. zák. Ta okolnost, že vydavatel, nakladatel a vlastník bývají touže osobou a že podle § 10 zák. tiskového čís. 6/63 ř. zák. netřeba udati jméno vlastníka státnímu zástupci (úřadu bezpečnosti) na tom, co zavedeno § 23 tisk. novely, nic změnit nemůže. Pojem vlastníka periodického tiskopisu jest vyložen správně v »Lehrbuch des oest. Preßrechtes von Dr. Fr. Liszt« z roku 1878 str. 126. Vycházeje z tohoto pojmu vlastníka periodického tiskopisu, vyžaduje nejvyšší jako zrušovací soud, by byla vlastníku vždy dodána též zmáteční stížnost soukromého obžalobce za účelem podání případného odvodu, a vrací proto, pokud se tak nestalo, spisy soudům prvé stolice, by tak učinily. — Na těchto soudech pak je, by vzhledem k ustanovení § 10 zák. o tisku jiným způsobem vlastníka periodického tiskopisu zjistily. To se též stalo v trestní věci proti Josefu T-ému pro přečin proti bezpečnosti cti vedené pod č. j. Tl 238/27 u tamního krajského soudu. Poukazům nejvyššího soudu čl. 98 a 105 nebylo však dosud vyhověno, ačkoliv se nejvyšší soud s druhým poukazem obrátil na presidium tohoto soudu. Presidium krajského soudu v Liberci žádá se proto znovu důtklivě, by zařídilo, by zdejšímu poukazu čl. 98 a 105 bylo ihned vyhověno.

Čís. 3457.

Rozsudek lze opravit ve smyslu posl. odst. § 270 tr. ř., bylo-li pouhým přepsáním vyhotovitele rozsudku použito těžšího druhu trestu než jest v zákoně stanoven.

(Rozh. ze dne 25. dubna 1929, Zm I 103/29.)

- Nejvyšší soud jako soud zrušovací vrátil spisy krajskému soudu v Hradci Králové s tímto poukazem :

Podle doslovu rozsudkového výroku byl obžalovaný odsouzen do těžkého žaláře, okolnost však, že mu byl trest výslovně vyměřen podle první sazby § 94 tr. zák., zdá se nasvědčovati tomu, že jde o přepsání vyhotovitele rozsudku a že obžalovaný byl ve skutečnosti odsouzen k trestu žaláře. Spisy se proto vracejí krajskému soudu v Hradci Králové s poukazem, by o tom podal zprávu, pokud se týče, by v případě, že by šlo skutečně o pouhou psací chybu, opravil rozsudek ve smyslu posledního odstavce § 270 tr. ř., od obžalovaného vadný rozsudek vyžádal a pak zařídil vše ostatní, čehož podle § 285 tr. ř. je zapotřebí, a spisy pak znovu předložil.

Čís. 3458.

Pokud účast na rvačce jest jednáním, o němž může pachatel již podle přirozených jeho následků, které každý snadno poznati může, seznáti, že se jím může způsobiti nebo zvětšiti nebezpečství pro život, zdraví nebo tělesnou bezpečnost ostatních účastníků na rvačce (§ 335 tr. zák.).